

SMOKEY MOUNTAIN (sloppenwijk in Manilla)

Ze kwamen m'n leven binnen via TV.
Documentaire, leed van verre
en wat moest ik er mee?
Maar ik zette welwillend m'n glas even neer.
Wat ik tóen zag
vergeet ik m'n leven niet meer.
Mensen die wonen op een immense vuilnisberg.
Een bestaan zó schrijnend, voor woorden te erg.
Die dag en nacht niets anders doen
dan het sorteren van afval
voor een karig rantsoen.
Die leven en sterven in stank en walm.
En ik huilde bij de blik in hun ogen.
Zo moedeloos berustend.
Zo onverdraaglijk kalm.
Ik zag hun zieke kinderen
hoe ze daar in hun ellende stonden.
Hoe ze speelden tussen de resten
die hun blote voeten verwondden.
Ik besepte dat het enige schone in hun leven
- niet grijs en grijs -
de lucht boven hun hoofden was
het hemelse blauw.
Trillend zocht ik weer troost
bij de inhoud van m'n glas.
En toen het programma ten einde was
bad ik verbijsterd tot God:
Hoe kunt U dít aanzien? Dóe toch iets! Amen.
Daarna keek ik weer naar het beeldscherm
er verscheen reclame...

Anke Pronk-Waterlander

